# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 4ης Μαΐου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

**Α — Τα περιστατικά**

1. Η Giovanna Gritzmann-Martignoni, προσφεύγουσα στην υπόθεση επί της οποίας οι υπό ανάπτυξη προτάσεις, ζητεί να επιτύχει τη συμφωνία της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθής, για τη μεταφορά στο κοινοτικό σύστημα των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων που απέκτησε βάσει του ιταλικού ασφαλιστικού συστήματος.

2. Η προσφεύγουσα είχε προσληφθεί από την καθής το 1962 ως τοπική υπάλληλος [1], εν συνεχεία δε το 1976 ως έκτακτος υπάλληλος στο Κοινό Κέντρο Ερευνών, στις εγκαταστάσεις της Ispra.

3. Στις 6 Ιουλίου 1985, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην καθής αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων. Με υπηρεσιακό σημείωμα της 2ας Αυγούστου 1985, η καθής πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, σύμφωνα με τις γενικές διατάξεις εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η αίτησή της έπρεπε να είχε υποβληθεί πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1978. Πάντως διασαφήνισε ότι η από 12 Δεκεμβρίου 1984 απόφαση της Επιτροπής καθιστούσε δυνατή την εφαρμογή το άρθρο 11, παράγραφος 2, στους υπαλλήλους οι οποίοι είχαν υποβάλει την αίτησή τους εκπρόθεσμα χωρίς, όμως, να υπολογιστούν οι αυξήσεις του κεφαλαίου που πραγματοποιήθηκαν μετά τη μονιμοποίησή τους. Επομένως, θα γινόταν στην προσφεύγουσα σχετική πρόταση βάσει του ασφαλιστικού ισοδυνάμου των δικαιωμάτων της που είχε αποκτήσει στο εθνικό επίπεδο.

4. Εντούτοις, με υπηρεσιακό σημείωμα της 20ής Μαΐου 1986, η καθής πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η αναφορά που έγινε στην απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1984 βασιζόταν σε σφάλμα και, συνεπώς, η αίτησή της για τη μεταφορά των δικαιωμάτων δεν μπορούσε να γίνει δεκτή λόγω λήξεως της προθεσμίας.

5. Η προσφεύγουσα υπέβαλε κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως της καθής, πρώτον, διοικητική ένσταση, εν συνεχεία δε την υπό κρίση προσφυγή. Κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση αυτή συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθώς και παράβαση ή εσφαλμένη ερμηνεία των γενικών διατάξεων εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το μέτρο που προκύπτει από τις διάφορες διατυπώσεις των εν λόγω διατάξεων εφαρμογής ότι η προβλεπόμενη προθεσμία των έξι μηνών δεν συνιστούσε αποκλειστική προθεσμία, αλλά είχε απλώς οργανωτικό χαρακτήρα.

6. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της 20ής Μαΐου 1986 με την οποία η καθής ανακάλεσε την προηγούμενη από 2 Αυγούστου 1985 από-

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

1 — Από τις συμβάσεις εργασίας που περιλαμβάνονται στον ατομικό φάκελο της προσφεύγουσας προκύπτει ότι αυτή προσλήφθηκε ως τοπική υπάλληλος και όχι, όπως ανέφεραν και οι δύο διάδικοι, ως μέλος του προσωπικού της εγκατάστασης του Κέντρου.

φαση που επέτρεπε στην προσφεύγουσα να μεταφέρει το ασφαλιστικό ισοδύναμο των δικαιωμάτων της από το εθνικό στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

7. Η καθής ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

— να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα.

8. Η καθής δηλώνει ότι με λύπη της υποχρεώθηκε να ανακαλέσει την απόφαση της 2ας Αυγούστου 1985. Ισχυρίζεται ότι η απόφαση αυτή ήταν αντικανονική, καθόσον η από 12 Δεκεμβρίου 1984 απόφασή της δεν είχε εφαρμογή στην αίτηση της προσφεύγουσας.

9. Η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να στηριχθεί στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης διότι η απόφαση της 2ας Αυγούστου 1985 δεν αποτέλεσε αιτία για καμιά πράξη ή παράλειψη εκ μέρους της. Δεν είναι δυνατό το υπηρεσιακό σημείωμα της 2ας Αυγούστου 1985 να θεωρηθεί απόφαση στην οποία μπορεί να στηριχθούν τα διεκδικούμενα από την προσφεύγουσα δικαιώματα.

10. Η μη τήρηση των προθεσμιών που προβλέπονται με τις γενικές διατάξεις εφαρμογής θα είχε ως αποτέλεσμα να ευνοηθούν οι υπάλληλοι οι οποίοι υπέβαλαν την αίτησή τους εκπρόθεσμα, διότι στο ιταλικό ασφαλιστικό σύστημα δεν λαμβάνεται υπόψη, για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ο χρόνος της μονιμοποίησης του ενδιαφερομένου, αλλά ο χρόνος υποβολής της αίτησης.

11. Θα επανέλθω στα άλλα επιχειρήματα των διαδίκων στο πλαίσιο των παρατηρήσεών μου, κατά το μέτρο που αυτό θα θεωρηθεί αναγκαίο.

## Β — Παρατηρήσεις

12. Πρέπει καταρχάς να παρατηρήσω ότι οι διάδικοι αφιέρωσαν μεγάλο μέρος της επιχειρηματολογίας τους στη νομική κατάσταση των μόνιμων υπαλλήλων, χωρίς όμως να εξετάσουν το ζήτημα αν η κατάσταση αυτή μπορεί να μεταφερθεί, όπως έχει, στην περίπτωση των έκτακτων υπαλλήλων. Έτσι, οι διάδικοι φαίνεται να θεωρούν ως δεδομένο ότι οι προθεσμίες που αναφέρονται στις γενικές διατάξεις εφαρμογής ισχύουν και ως προς την προσφεύγουσα. Εντούτοις, το ζήτημα αυτό θα αποτελέσει το σημείο από το οποίο θα αρχίσω τη νομική μου εκτίμηση.

13. Η προσφεύγουσα είναι από το 1976 έκτακτος υπάλληλος κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο δ ), του καθεστώτος λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Τα συνταξιοδοτικά της δικαιώματα απορρέουν από το άρθρο 39, παράγραφος 2, του εν λόγω καθεστώτος, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον τίτλο V, κεφάλαιο 3, και στο παράρτημα VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Επομένως, οι διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού έχουν καταρχήν εφαρμογή και στην περίπτωση της προσφεύγουσας, βάσει δε αυτών μπορεί να ζητήσει τη μεταφορά στο κοινοτικό σύστημα των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στον εθνικό ασφαλιστικό οργανισμό στον οποίο υπαγόταν.

14. Βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού, η μεταφορά αυτή μπορεί να ζητηθεί από τους *μόνιμους υπαλλήλους* κατά το χρόνο της « μονιμοποίησής » τους. Κατά τις διατάξεις εφαρμογής της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1969, η αίτηση πρέπει να υποβληθεί εντός αποκλειστικής προ-

θεσμίας έξι μηνών που υπολογίζεται από την ημέρα που κοινοποιείται η μονιμοποίηση.

15. Με την από 4 Απριλίου 1972 απόφαση της καθής, η μνεία που προσέδιδε στην προθεσμία αυτή το χαρακτήρα αποκλειστικής προθεσμίας καταργήθηκε λόγω του μεγάλου αριθμού των αιτήσεων που είχαν υποβληθεί εκπρόθεσμα.

16. Σύμφωνα με τη νέα διατύπωση των γενικών διατάξεων εφαρμογής, που θεσπίστηκαν το Μάρτιο του 1977, η προβλεπόμενη εξάμηνη προθεσμία για την υποβολή της αίτησης αρχίζει να τρέχει είτε από την ημέρα που κοινοποιείται η μονιμοποίηση, είτε από την ημέρα κατά την οποία καθίσταται δυνατή η μεταφορά, ή ακόμη από την ημέρα ενάρξεως ισχύος των εν λόγω διατάξεων. Στη διατύπωση των γενικών διατάξεων εφαρμογής που προσκόμισε στο Δικαστήριο η καθής, δεν γίνεται μνεία της ημέρας ενάρξεως ισχύος ούτε η προθεσμία χαρακτηρίζεται ως αποκλειστική προθεσμία.

17. Οι τρεις αναφερθείσες διατυπώσεις των γενικών διατάξεων εφαρμογής έχουν ως κοινό γνώρισμα το ότι δεν περιλαμβάνουν καμιά ρητή διάταξη σχετικά με τις δυνατότητες μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των *έκτακτων υπαλλήλων*.

18. Το μόνο έγγραφο στο οποίο αναφέρεται ότι οι έκτακτοι υπάλληλοι μπορούν επίσης να κάνουν χρήση των δυνατοτήτων μεταφοράς είναι μια ανακοίνωση του προϊσταμένου του τμήματος προσωπικού του Κοινού Κέντρου Ερευνών — εγκαταστάσεις της Ispra — της 13ης Ιουλίου 1978. Για την υποβολή των αιτήσεων, παρέχεται στους υπαλλήλους αυτούς προθεσμία έξι μηνών υπολογιζόμενη από τη δημοσίευση της ανακοίνωσης αυτής, δηλαδή από τις 14 Ιουλίου 1978.

19. Τώρα, το καθοριστικό ζήτημα είναι αν ορίστηκε για τους έκτακτους υπαλλήλους πραγματική αποκλειστική προθεσμία για την υποβολή των αιτήσεων μεταφοράς των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων.

20. Ο ίδιος ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν περιλαμβάνει καμιά αποκλειστική προθεσμία για την υποβολή παρόμοιων αιτήσεων για τους μόνιμους ή τους έκτακτους υπαλλήλους. Πάντως, όσον αφορά τους *μόνιμους υπαλλήλους*, μπορεί να θεωρηθεί ότι, λόγω του ότι μπορούν να υποβάλλουν *την αίτησή τους κατά το χρόνο της μονιμοποίησης*, συνεπάγεται τη δυνατότητα, για την καθής, να ορίσει μια τέτοια αποκλειστική προθεσμία στις γενικές διατάξεις εφαρμογής που θεσπίστηκαν βάσει του άρθρου 110 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένου ότι η ημέρα της μονιμοποίησης συνιστά συγκεκριμένη ένδειξη ως προς το χρόνο κατά τον οποίο ο υπάλληλος μπορεί να κάνει χρήση του εν λόγω δικαιώματος.

21. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τους έκτακτους υπαλλήλους, οι συμβάσεις των οποίων είναι ορισμένου ή αορίστου χρόνου, για τους οποίους όμως δεν υπάρχει καμιά ημερομηνία που μπορεί να αποδειχθεί με τόση ακρίβεια όπως εκείνη κατά την οποία μονιμοποιούνται οι μόνιμοι υπάλληλοι. Για να μπορεί να θεωρηθεί ότι επιτρέπεται ο καθορισμός αποκλειστικής προθεσμίας για τους έκτακτους υπαλλήλους, θα πρέπει τουλάχιστον η έναρξη της προθεσμίας αυτής να καθορίζεται σαφώς.

22. Εξάλλου, η διαφορά στην υφιστάμενη κατάσταση μεταξύ των έκτακτων και των μόνιμων υπαλλήλων εμποδίζει επίσης την κατ' αναλογία εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

23. Η μονιμοποίηση ενός δόκιμου υπαλλήλου αποτελεί σημαντικό βήμα στην επαγγελματική του σταδιοδρομία, καθόσον εμπίπτει από τότε, χωρίς να λαμβάνονται γενικά υπόψη οι

βιωτικοί κίνδυνοι, σε νομική κατάσταση μακροχρονίως προβλεπτή και εξασφαλισμένη. Είναι θεμιτό να απαιτείται απ' αυτόν τον υπάλληλο να επιλέξει εντός εύλογης προθεσμίας το συνταξιοδοτικό σύστημα στο οποίο επιθυμεί να υπάγεται.

24. Δεν συμβαίνει το ίδιο για τους έκτακτους υπαλλήλους οι οποίοι, τουλάχιστον κατά το χρόνο που εισέρχονται στην υπηρεσία της Κοινότητας, δεν είναι καθόλου σε θέση να προβλέψουν ποια θα είναι η διάρκεια της δραστηριότητάς τους στην Κοινότητα ούτε αν θα μπορέσουν να διανύσουν την ελάχιστη περίοδο των δέκα ετών που απαιτεί ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως για να αποκτήσουν συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Πράγματι, η σύμβασή τους είναι είτε ορισμένου χρόνου — και στην περίπτωση αυτή δεν γνωρίζουν αν θα παραταθεί —, είτε αορίστου χρόνου: μπορεί όμως να καταγγελθεί ανά πάσα στιγμή με προειδοποίηση τριών μέχρι δέκα μηνών (βλέπε άρθρο 47 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού, στο οποίο παραπέμπει ρητά η σύμβαση προσλήψεως της προσφεύγουσας). Επειδή ακριβώς η μεταγενέστερη επαγγελματική δραστηριότητα εκτός των Κοινοτήτων δεν αποκλείεται στην περίπτωση των έκτακτων υπαλλήλων, ή είναι τουλάχιστον περισσότερο πιθανή από ό,τι για τους μόνιμους υπαλλήλους, ώστε δεν είναι δυνατό να αναμένεται από αυτούς, εν πάση περιπτώσει όχι σε σχετικά βραχύ χρονικό διάστημα, να λάβουν οριστική απόφαση ως προς τη συνταξιοδοτική τους κατάσταση.

25. Πρέπει ασφαλώς να αναγνωριστεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 1, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προβλέπει επίσης τη δυνατότητα μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε εθνικό ασφαλιστικό οργανισμό, σε περίπτωση λήξεως των καθηκόντων στην Κοινότητα. Εντούτοις, αν ληφθεί υπόψη ο περίπλοκος μηχανισμός της μεταφοράς, δεν μπορεί να αναμένεται από τον έκτακτο υπάλληλο να προβεί σε πολλές μεταφορές, από το εθνικό στο κοινοτικό σύστημα και αντιστρόφως, των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Τέλος, το ζήτημα των λεπτομερειών μεταφοράς που πρέπει να εφαρμοστούν σε κάθε περίπτωση παραμένει εξαιρετικά ασαφές και δυσχερές ακόμη και για τα πρόσωπα τα οποία έχουν πείρα των διατάξεων περί του προσωπικού, ώστε τέτοιες πολλαπλές μεταφορές δεν μπορούν να προβλέπονται, εν πάση περιπτώσει, για τους έκτακτους υπαλλήλους λόγω της αβεβαιότητας ως προς τη μονιμοποίησή τους.

26. Η γενική παραπομπή στο παράρτημα VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που γίνεται με το άρθρο 39, παράγραφος 2, του καθεστώτος λοιπού προσωπικού δεν ισχύει, όσον αφορά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του εν λόγω παραρτήματος, καθόσον το άρθρο αυτό αναφέρεται σε πραγματικό στοιχείο, δηλαδή τη μονιμοποίηση, η οποία δεν υπάρχει και η οποία, εξ ορισμού, δεν μπορεί να υπάρξει στην περίπτωση των έκτακτων υπαλλήλων. Το επιχείρημα της καθής ότι το πραγματικό αυτό στοιχείο μπορούσε να είναι το τέλος της περιόδου δοκιμασίας δεν είναι πειστικό στο πλαίσιο αυτό καθόσον, αφενός, η συμπλήρωση περιόδου δοκιμασίας για τους έκτακτους υπαλλήλους, που προβλέπεται στο άρθρο 14 του καθεστώτος λοιπού προσωπικού, δεν είναι υποχρεωτική και, αφετέρου, η νομική κατάσταση ενός έκτακτου υπαλλήλου, έστω και αν έχει συμπληρώσει περίοδο δοκιμασίας, δεν συγκρίνεται με την κατάσταση του μόνιμου υπαλλήλου.

27. Επομένως, εφόσον ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως και το καθεστώς λοιπού προσωπικού δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν όπως έχουν, επειδή η εν λόγω παραπομπή δεν είχε δυνατότητα εφαρμογής εν προκειμένω, εναπέκειτο στην καθής, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, να καθορίσει ρητά με τις γενικές διατάξεις εφαρμογής τις λεπτομέρειες της επίμαχης παραπομπής και να την καταστήσει έτσι συγκεκριμένα «εφαρμοστέα». Όμως, αυτό ακριβώς παρέλειψε να πράξει.

28. Ως προσωρινό συμπέρασμα, παρατηρώ επομένως ότι ούτε ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως ούτε το καθεστώς λοιπού προ-

σωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο παραπέμπει επί του σημείου αυτού στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, δεν προβλέπουν αποκλειστική προθεσμία για την υποβολή της αίτησης μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των έκτακτων υπαλλήλων.

29. Επιβάλλεται τώρα να διερευνήσω αν οι γενικές διατάξεις εφαρμογής της καθής ορίζουν αποκλειστική προθεσμία. Σχετικά, πρέπει καταρχάς να παρατηρήσω ότι οι διατάξεις αυτές, όπως έχουν διατυπωθεί, αφορούν μόνον την κατάσταση των μόνιμων υπαλλήλων και όχι εκείνη των έκτακτων υπαλλήλων. Επιπροσθέτως, διαπιστώνεται ότι η μνεία που προσέδιδε στην προθεσμία υποβολής των αιτήσεων χαρακτήρα αποκλειστικής προθεσμίας περιλαμβανόταν ασφαλώς στην πρώτη διατύπωση των διατάξεων εφαρμογής, αλλά εν συνεχεία καταργήθηκε ρητά, ακόμη και για τους μόνιμους υπαλλήλους, λόγω του μεγάλου αριθμού αιτήσεων που υποβλήθηκαν εκπρόθεσμα. Επομένως, βασίμως μπορεί να θεωρηθεί ότι, ακόμη και για τους μόνιμους υπαλλήλους, δεν προβλέπεται καμιά αποκλειστική προθεσμία στις διατάξεις εφαρμογής, χωρίς να χρειάζεται σχετικά να διερευνηθεί αν η κατάσταση αυτή συμβιβάζεται με τις διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

30. Όσον αφορά τους έκτακτους υπαλλήλους, πρέπει πάντως να παρατηρηθεί ότι οι γενικές διατάξεις εφαρμογής όχι μόνο δεν τους αναφέρουν ρητά, αλλ' ούτε καθορίζουν γι' αυτούς ρητή αποκλειστική προθεσμία και δεν προβλέπουν ημερομηνία από την οποία να αρχίζει να τρέχει μια τέτοια προθεσμία.

31. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, το ότι εφαρμόζεται στην προσφεύγουσα — έκτακτο υπάλληλο — αποκλειστική προθεσμία αντιβαίνει, κατά την άποψή μου, στις αρχές της ασφάλειας και της νομικής σαφήνειας. Επομένως, δεν μπορεί να της προσάπτεται ότι υπέβαλε την αίτησή της για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων μόλις το 1985. Όπως η προσφεύγουσα διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το έπραξε μόνον κατά τη στιγμή που ήταν σε θέση να εκτιμήσει την κατάστασή της όσον αφορά τα συνταξιοδοτικά της δικαιώματα και πλησίαζε το δέκατο έτος υπηρεσίας της ως έκτακτος υπάλληλος.

32. Θεωρώ επίσης αβάσιμο το επιχείρημα της καθής ότι, στην περίπτωση καθυστερημένων αιτήσεων μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχουν κτηθεί βάσει του ιταλικού συστήματος, οι χρησιμοποιούμενοι τρόποι υπολογισμού μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα αδικαιολόγητο πλεονέκτημα για τον ενδιαφερόμενο, δεδομένου ότι θα ήταν δύσκολο να γίνει ορθός υπολογισμός με βάση το χρόνο της μονιμοποίησης, ο δε υπολογισμός αυτός δεν θα γινόταν από τις ιταλικές υπηρεσίες. Αν υποτεθεί ότι ένα τέτοιο πλεονέκτημα υπάρχει πραγματικά, εναπέκειτο στην καθής, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, να το λάβει υπόψη με την κατάλληλη τροποποίηση των διατάξεων εφαρμογής. Πάντως, θα ήταν απαράδεκτο η καθής να μην αναγνωρίσει το δικαίωμα του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου να τύχει της αιτούμενης μεταφοράς των δικαιωμάτων του, περισσότερο δε όταν οι λεπτομέρειες μεταφοράς υπήρξαν αντικείμενο συμφωνίας μεταξύ της καθής και των ιταλικών υπηρεσιών και οι τελευταίες είναι έτοιμες να θέσουν στη διάθεση της Κοινότητας τα αναγκαία ποσά.

33. Το συμπέρασμα που προκύπτει από την ερμηνεία του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, του καθεστώτος λοιπού προσωπικού και των διατάξεων εφαρμογής δεν μεταβάλλεται από το ότι ο αρμόδιος προϊστάμενος προσωπικού για τις εγκαταστάσεις της Ispra, του Κοινού Κέντρου Ερευνών, ανέφερε *για πρώτη φορά* στην ανακοίνωσή του της 13ης Ιουλίου 1978 τη δυνατότητα για τους έκτακτους υπαλλήλους να ζητήσουν επίσης τη

μεταφορά των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων από το εθνικό στο κοινοτικό σύστημα, καθόρισε δε και προθεσμία για την υποβολή των αντίστοιχων αιτήσεων.

34. Ακόμη και αν ληφθούν υπόψη οι ευρείες αρμοδιότητες που το Δικαστήριο αναγνώρισε, για παράδειγμα με την απόφαση της 8ης Μαρτίου 1988 στην υπόθεση 339/85 [2], στους κατ' εξουσιοδότηση « νομοθέτες » των κοινοτικών οργάνων, δεν περιλαμβάνεται στις εξουσίες ενός προϊσταμένου τμήματος της καθής να ορίζει αποκλειστικές προθεσμίες που δεν προκύπτουν ούτε από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως ούτε από τις διατάξεις εφαρμογής που θέσπισε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

## Γ — Συμπέρασμα

35. Επομένως, εφόσον η απόφαση της καθής της 2ας Αυγούστου 1985 είναι η μόνη ισχύουσα, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί την προσφυγή και να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

2 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1988 στην υπόθεση 339/85, E. Brunotti κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1988, σ. 1379.